

בפירוש שעושה על דעת כן, וכגון שהביא עולה מן הדרום לצפון
 ואמר שעושה כן משום שאין העולה כשירה אלא בצפון, האם יש
 להחשיב את מחשבת הקטן באופן זה כ'כוונה' או לא.
 אמר ליה רבי אמי לרבי חייה בר אבא, ותיבעי ליה לרבי יוחנן
 מהשקפה בלבד ללא שיעשה מעשה המוכיח על מחשבתו, אם
 מועילה בקטן, וכגון בעולה שכבר עמדה בצפון, ושחטה הקטן ואמר
 ששחטה לשם עולה. אלא מאי שנא מהשקפה בלבד בלא מעשה
 המוכיח, דלא קא מיבעיא ליה, בהכרח משום שידע מה דתנן, אין
 להן מהשקפה, ואם כן אף במעשה נמי לא תיבעי ליה, דתנן באותה
 משנה, יש להן מעשה.
 השיב לו רבי חייה, אכן ידע רבי יוחנן משנה זו שנאמר בה שיש להם
 מעשה, אלא הכי קא מיבעיא ליה האם מעשה הקטן מועיל אף
 מדאורייתא, ויש לסמוך על כך גם להקל, וכגון להכשיר את הקרבן
 שיעלה לבעלים לשם עולה, או שאין מועילה מחשבתו אלא
 מדרבנן, ורק להחמיר חששו רבנן להחשיב את מחשבתו, וכגון לגבי
 טומאה, אך לא להקל ולהכשיר את העולה, ופשיט – ופשט רבי
 יוחנן לספיקו כך, אם עשו הקטנים מעשה המוכיח על מחשבתם עם
 דיבור מפורש, שאמרו בפירוש שלכך הם מתכוונים, יש להן מעשה,
 ומועיל להחשיב את מחשבתם ואפילו מדאורייתא, ואם לא עשו כל
 מעשה המוכיח על מחשבתם אלא אמרו בדיבור בלבד שלכך הם
 מתכוונים, אין להן מהשקפה – מחשבה זו אינה מועילה ואפילו
 מדרבנן, ואם מהשקפתו ניפרת מתוך מעשיו – שלא אמר בפירוש
 שלכך מתכוין אך עשה מעשה המוכיח על מחשבתו זו, מדאורייתא
 אין לו – אינה מועילה מחשבה זו, ואין לסמוך על כך אף להקל וכגון
 להכשיר קרבן לשם עולה, אך מדרבנן יש לו – מועילה מחשבה זו
 להחמיר, וכגון לענין טומאה.
 הגמרא מביאה מקור לכך ששחיטת הקדשים צריכה שתהא בכונת
 שחיטה: בעא מיניה שמואל מרב הונא, מנין למתעסק בקדשים
 שהוא פסול – אם נתעסק אדם בסכין, וכגון שנתכוין להגביה הסכין
 לגובה, או לזרוק ממנו והלאה, ובתוך עיסוקו פגע בבהמת קדשים
 ושחטה, בלא שנתכוין לשם שחיטה, מנין ששחיטה זו פסולה. השיב
 לו רב הונא: שנאמר בשחיטת קדשים (ויקרא א ד) וישחט את בן
 הקרבן, ויש לדרוש, שתהא שחיטה לשם בן קרבן, דהיינו שיתכוין
 לשחוט את הבהמה.
 אמר לו שמואל, דרשה זו בדיניו היא – ידעתי שמפסוק זה לומדים
 שמצוה להתכוין בשחיטת הקרבן, ומה שהסתפקתי היה לעיני מנין
 – מהיכן לומדים שאם לא נתכוין פסול הקרבן. (תלמוד לומר) ואמר
 ליה רב הונא, נאמר בפסוק נוסף (שם ט ד) לרצונכם תזבחהו,
 והכוונה לרצונכם זבוחו – שהשחיטה תהיה בכונה ובדעת. ומאחר
 שנכפל דין זה בפסוק מוכח שמעכב הדבר, ואם לא עשה כן נפסל
 הקרבן.

משנה

המשנה מלמדת את דין שחיטת גוי: שחיטת עובד בוכבים, אף אם
 ידוע שנעשית כהלכתה שאחרים רואים את שחיטתו, אינה שחיטה
 ונחשבת כמתה מאליה, והרי היא נבלה, ומטמאה במשא.

נמרא

מדייקת הגמרא: איסור נבלה, אין – אכן יש על בהמה זו, ואסורה
 באכילה, אך איסור הנאה לא אסורה, ומותר להנות ממנה. מאן
 תנא – כדעת מי מהתנאים נשנתה המשנה. אמר רבי חייה ברבי
 אבא אמר רבי יוחנן, דלא ברבי אליעזר, אלא כדעת רבנן החולקים
 עליו, דאי ברבי אליעזר היא, האמר במשנה לקמן (לה), שאף ישראל
 ששחט לצורך הצורך הנכרי אסורה בהמה בהנאה, לפי שסתם מהשקפת
 עובד בוכבים בשחיטתו לעבודת בוכבים, והשחט לעבודת בוכבים
 נאסרת הבהמה בהנאה בעין תקרובת עבודה זרה, ולדעת רבי
 אליעזר מחשבת הבעלים אוסרת את הבהמה אף שלא שחט אותה
 בעצמו, וכל שכן כאשר שחט הנכרי עצמו, סתם מחשבתו לעבודת

1 ואין להן – לקטנים מהשקפה בלבד בלא מעשה המוכיח, וכגון אם
 2 מצא התינוק קליפת אגוז ריקה, וחשב עליה להשתמש בה למידה,
 3 או אף אם מדד בה, כיון שלא עשה בגופה מעשה להתקינה להיות
 4 בית קיבול וכלי, אין מחשבתו מועילה ואינה מקבלת טומאה.
 5 אמר ליה רבי חייה בר אבא לרבי אמי, אכן במהשקפה גירדתא
 6 ו-לבדה, לא קא מיבעיא ליה לרבי יוחנן האם מועילה, שכאמור
 7 אין לקטנים 'מחשבה', כי קא מיבעיא ליה לרבי יוחנן, הוא באופן
 8 שמהשקפתו ניפרת מתוך מעשיו אלא שלא אמר זאת בפירוש ועל
 9 כן אין זו הוכחה ברורה, וכגון דהנה קיימא – שהיתה עומדת בהמה
 10 שהוקדשה לעולה בדרום של העזרה, בעוד שמקום שחיטתה בצפון,
 11 ואתיווה – והביאה הקטן בצפון העזרה, ושקטה שם, אך לא אמר
 12 שמוליכה לשם כך, מאי – האם נחשבת מחשבתו באופן זה ל'כוונה'
 13 או לא, שמה מדאורייתא [ממה שהביאה] בצפון ושקטה, איכיון לה
 14 – ודאי לפי שנתכוין בשחיטתו לשם עולה הוא, והרי מחשבתו ניכרת
 15 מתוך מעשיו וחשובה 'כוונה', או דילמא אין מעשה זה מוכיח
 16 שכונתו לשם עולה, שאפשר שמה שהביאה לשם לפי שמקום הוא
 17 דלא איתרמי ליה – לא נראה לו מקום פנוי בצד הדרומי. ואופן זה
 18 אינו מבואר במשנה המדברת שעושה הקטן מעשה גמור המוכיח על
 19 מחשבתו, שהרי הם אומרים שמתכוונים הם בחקיקתם לעשות כלי,
 20 אך באופן שאינו אומרי יש לומר שאין מחשבתו כ'כוונה'.
 21 מקשה הגמרא: הא נמי – אף אופן זה, כבר אמרה רבי יוחנן דין
 22 זימא – פעם אחת, על מה דתנן במסכת מכשירין (פ"א מ"א) לגבי דין
 23 הכשרת האוכל לקבל טומאה, הפעלה פירותיו לנג וכוונתו בכך
 24 היתה מפני הכנימה – כדי שיצאו מהם היתושים, וירד עליהם טל,
 25 אף שהטל הוא אחד משבעת המשקין המכשירים את הפירות לקבל
 26 טומאה, מכל מקום באופן זה אינן בבי יותן – לא הוכשרו הפירות
 27 לקבל טומאה, וכלשון הפסוק (ויקרא יא לח) וכי יתן מים על זרע ונפל
 28 מנבלתם עליו טמא הוא לכם, לפי שלא העלם לגג מפני חפץ שירד
 29 הטל עליהם, ואין הפירות נכשרים לקבל טומאה אלא כאשר בעל
 30 הפירות חפץ ורוצה בנתינת המים. ואם נתכוין לכך שירד עליהם
 31 הטל, אף אם היה זה לאחר שכבר העלה את הפירות לגג, הרי הן
 32 בבי יותן – הפירות נכשרים על ידי הטל לקבל טומאה.
 33 ואם העלום לגג חרש שוקה וקמן מפני הכנימה, שהם היו בעלי
 34 הפירות, אף על פי שנתכוונו לאחר שהעלום לגג, לכך – שירד
 35 הטל עליהם, ששמחו כשראו שירד הטל על הפירות, מכל מקום אינן
 36 בבי יותן, כלומר, לא הוכשרו לקבל טומאה, מפני שיש להן –
 37 לחרש שוקה וקמן מעשה, ואין להן מהשקפה, וכיון שמה שהפירות
 38 נכשרים לקבל טומאה תלוי במחשבתם וחפצם שירד הטל עליהם,
 39 אין מחשבתם מועילה לכך.
 40 ואמר רבי יוחנן על דברי המשנה, לא שנו שאין מחשבת הקטן
 41 מועילה, אלא באופן שלא היפך הקטן בהן – בפירות, לאחר שירד
 42 עליהם הטל, אבל אם אחר שירד הטל עליהם, היפך בהן כדי שירד
 43 עליהם הטל אף בצידם האחר, הרי זה בבי יותן, לפי שניכרת
 44 מחשבתו במעשה זה שחפץ ושמוח הוא בטל שירד עליהם. ומבואר
 45 שרבי יוחנן סובר ש'מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו' מועילה, ומדוע
 46 כאן הוא מסתפק בכך. מתרצת הגמרא: אכן פשוט היה לרבי יוחנן
 47 ש'מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו' מועילה, שכן קיבל רבי יוחנן
 48 מרביתו, והכי קא מיבעיא ליה, האם מועילה מחשבתו אף
 49 מדאורייתא ואף באופן שתועיל מחשבת הקטן להקל יש לסמוך
 50 עליה, או שאינה מועילה אלא מדרבנן, שהחמירו להחשיב את
 51 מחשבת הקטן, וכגון להכשיר את הפירות במחשבה זו שיקבלו
 52 טומאה, אך לא במקום שהוא להקל, וכגון באופן שמוליך בהמה
 53 מדרום לצפון לשחטה, לא תועיל מחשבתו כשוחט בכונה לשם
 54 עולה.
 55 רב נחמן בר יצחק מתני הכי – שנה את ספיקו של רבי יוחנן ואת
 56 מהלך הדברים בין רבי חייה בר אבא לרבי אמי, באופן אחר, אמר
 57 רבי חייה בר אבא, בעי רבי יוחנן, קמן יש לו מעשה או אין לו
 58 מעשה – אם עשה הקטן מעשה המוכיח על מחשבתו, ואף אמר

קָרְבָנוּ וגו' והיה די שיהיה כתוב פעם אחת 'איש' מה תלמוד לומר
 'איש איש' לרבות העובדי פוכבים שנודדים נדרים ונדבות
 כפי שאל. ומאחר שנתרבה מהפסוק שניתן לקבל מהנכרים קרבנות,
 בהכרח מיעוט הפסוק 'מכם' שנאמר בישראל, בא לומר שרק
 בישראל יש חילוק זה שאין מקבלים מהמומר, אך מהנכרים מקבלים
 אף מהרשעים שבהם.
 שנינו במשנה: שחיטת עובד כוכבים נבלה ומטמאה במשא.
 מקשה הגמרא: פשיטא, שפיון ששנינו במשנה דנבלה היא, ודאי
 מטמאה במשא כנבלה, וכמו שנאמר (ויקרא יא כח) והנשא את נבלתם
 יכבס בגדיו וטמא עד הערב טמאים המה לכם, ומבואר שאף הנושא
 את הנבלה טמא.
 אמר רבא, הכי קתני – כוונת המשנה ששחיטה זו אינה אלא נבלה
 ומטמאה רק במשא, ויש לה שחיטה אחרת שהיא מטמאה אפילו
 באהל, ואיזו, זו תקרובת עבודת פוכבים – בהמה ששחטה לשם
 עבודת כוכבים, שהחמירו עליה שתטמא כמת שמתמא אף באוהל,
 וכרבי יהודה בן בתירא שסובר כן, וכפי שיתבאר בברייתא להלן.
 איכא דאמרי – יש שאמרו את תירוצו של רבא באופן אחר, אמר
 רבא, הכי קתני, זו מטמאה במשא ולא באוהל, ויש לה שחיטת
 נכרי אחרת שאף היא כזו ואינה חמורה יותר, שמתמאה במשא
 ואינה מטמאה באהל, ואיזו, זו תקרובת עבודת פוכבים, ודין זה
 נתרבה במה שהוסיפה המשנה 'ומטמאה במשא', וזלא כרבי יהודה
 בן בתירא.
 הגמרא מביאה את דברי רבי יהודה בן בתירא: דתניא, רבי יהודה
 בן בתירא אומר, מנין לתקרובת עבודת פוכבים שהיא מטמאה
 באהל, שנאמר (תהלים קו כח) ויצמדו לבעל פעור ויאכלו זבחי
 מתים, והקשה בפסוק זה תקרובת עבודה זרה למת, לומר מה מת
 מטמא באהל אף תקרובת עבודת פוכבים מטמאה באהל.

משנה

השוחט בלילה ואינו רואה את השחיטה, וכן הסומא ששחט
 שהיטתו פשרה.

גמרא

מדייקת הגמרא: ממה שאמרה המשנה 'השוחט', משמע שרק היעבד
 – שכבר שחט בלילה, אין – שחיטתו כשירה, אך לכתחילה לא
 ישחוט בלילה, שמא לא ישחוט את רוב הסימנים, ומחמת החשיכה
 לא יבחין בכך, ורמינהו – יש להקשות על דיוק זה ממה ששנינו
 בברייתא, לעולם שוחטין, בין ביום ובין בלילה, בין בראש הגג בין
 בראש הספינה, ומשמע שאף לכתחילה ניתן לשחוט בלילה.
 מתרצת הגמרא: אמר רב פפא, בברייתא מדובר באופן שאבוקה
 בנגדו של השוחט, והוא רואה יפה את מעשה השחיטה, ואילו
 המשנה מדברת כשהוא שוחט בחשיכה, ובאופן זה אין לשחוט
 לכתחילה.
 ראה לתירוץ זה: אמר רב אשי, דיקא נמי – יש לדייק מלשון
 המשנה והברייתא כתיירוצו של רב פפא, דקתני התם – שהרי
 בברייתא נאמר 'בין ביום בין בלילה', ומשמע שהשחיטה בלילה הרי
 היא דומיא דשחיטה ביום, שרואה את השחיטה כפי שרואה כאשר
 שוחט ביום, והיינו באופן שאבוקה כנגדו, ואילו הקא במשנה, נאמר
 דין השוחט בלילה בסמיכות לשחיטת הסומא, ומשמע שמדובר
 בשחיטה בלילה שהיא דומיא דשחיטת הסומא – דומה לשחיטת
 הסומא, שאינו רואה כלל את מעשה השחיטה. שמע מינה כתיירוצו
 של רב פפא.

בניו מזורין, לפי שאינו מקפיד על אשתו ומפקירה לזנות, ויש
 לחשוש שמא לא נולדו ממנו אלא מאיש אחר.
 הגמרא מסבירה את דעת תנא קמא שלא חשש לכך: ותנא קמא
 בברייתא שלא חשש על בניו שהם ממזרים, משום שאף המין אשתו
 לא מפקר לזנות.
 הגמרא שבה לדון בדברי רבי אמי: אמר מר, שחיטת עובד פוכבים
 נבלה, וכאמור (בבבא) אינה אסורה בהנאה כשחיטת מין השוחט
 לעבודת כוכבים. מקשה הגמרא: וניחוש [ונחשוש] שפא הנכרי
 מין הוא האדוק לעבודת כוכבים וכל מחשבותיו לה, ותהיה שחיטתו
 אסורה בהנאה. מתרצת הגמרא: אמר רב נחמן אמר רב
 אבהו, אין מצויים מינין האדוקים בעבודה זרה, באימות עובדי
 פוכבים, ולכן אין לחשוש לכך.
 מקשה הגמרא: והא קא הוינן דאיכא – והרי אנו רואים שישנם
 נכרים האדוקים לעבודה זרה. מתרצת הגמרא: איכא – אמור בדברי
 רב נחמן, אין רוב עובדי פוכבים מינין, ואין חוששים שמא נכרי זה
 מהמיעוט הוא.
 מבארת הגמרא: רב נחמן קבר לה, כי הא – כאותה שמועה דאמר
 רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן, נכרים שפחוצה לארץ לאו
 עובדי עבודת פוכבים הן מתורן שמאמינים בה, אלא מנהג אבותיהן
 בדייקן, שהורגלו בכך מאבותיהם, ולכן אף הנכרים שבארץ ישראל
 שמאמינים בה, מכל מקום אינם אדוקים בה כל כך שיהיו מתכוונים
 בכל מעשיהם לשם עבודה זרה.
 מיימרא נוספת של רב נחמן בענין זה: אמר רב יוסף בר מניומי אמר
 רב נחמן, אין מינין באומות עובדי פוכבים – אין דין מין למינים
 עובדי כוכבים. מבררת הגמרא: למאי – לאיזה ענין נאמר דין זה,
 אילימא – אם נאמר שלשחיטה שלהם, שאינה אסורה בהנאה כדן
 שחיטת מין, יש להקשות, השתא שחיטת מין דישאל אמרת
 אסירא בהנאה, שחיטת מין דעובדי פוכבים מפעיא – צריך לומר
 שאסורה, והרי מין עובד כוכבים ודאי אדוק לעבודת כוכבים וכל
 מחשבותיו עליה יותר ממין ישראל, ודאי שסתם שחיטתו לעבודת
 כוכבים.
 אלא נאמר שכונת רב נחמן לדין שמוזדיין את המינים לבור כדי
 שימותו שם, וכמו שאמרו בעבודה זרה (כח), ולומר שדין זה אינו אלא
 במין ישראל ולא במין נכרי, אף על ביאר זה יש להקשות, השתא
 מינים דישאל מוזדיין, מינים דעובדי פוכבים מפעיא שמוזדיין.
 מבארת הגמרא: אמר רב עוקבא בר חמא, כוונת רב נחמן היא
 לענין שמונת לקבל מהן קרבן, ואינם כמין ישראל שאין מקבלים
 קרבן ממנו, דתניא בברייתא, נאמר בפסוק לגבי מי שמתנדב להביא
 קרבן (ויקרא א), אדם כי יקריב מקום, ויש לדרוש 'מכם' ולא בולכם,
 להוציא את המומר, ומיעוט זה נאמר בתיבת 'מכם', לומר שרק
 ככם חלקתי ולא עובדי פוכבים, שמיעוט זה של מומר לא נאמר
 אלא בישראל, אך מהנכרים מקבלים קרבן אף מהמומרים, ואף
 מהמינים.
 הגמרא מקשה על דברי הברייתא: ממיא – מנין שכן יש לדרוש את
 הפסוק, דלמא הכי קאמר – שמא כך יש לדרוש את הפסוק, 'מכם',
 מישאל מצדיקין קבל קרבן מרשיעי לא תקבל, וכמו שדרשו 'מכם'
 ולא כולכם, אכל מעובדי פוכבים כלל כלל לא תקבל מהם, ואף
 מהצדיקים שבהם.
 מתרצת הגמרא: לא סלקא דעתך – אי אפשר לדרוש כן את הפסוק
 ולומר שמן הנכרים כלל אין לקבל קרבן, שהרי יש ללמוד מפסוק
 אחר שניתן לקבל קרבנות מן הנכרים, דתניא בברייתא, נאמר בפסוק
 (ויקרא כב יח) 'איש איש מבית ישראל ומן הגר בישראל אשר יקריב

המשך ביאור למסכת חולין ליום רביעי עמ' ב

1 שלא יצא אלא רק עד פתח הבית ושם יסגור את הדלת. ממשיכה
 2 הברייתא: אי נדרוש רק משמעות 'פֶּתַח הַבַּיִת', יָכוֹל אֲנִי לוֹמַר
 3 שִׁיעֲמוּד תַּחַת הַמַּשְׁקוּף הַנִּמְצָא מֵעַל הַפֶּתַח וְיִסְגֵר שֶׁם, תִּלְמִיד
 4 לֹמַר מִן הַבַּיִת, ומכאן שלא יסגיר עַד שִׁיֵּצֵא מִן הַבַּיִת כּוּלּוֹ, בלא
 5 שישאר תחת גג הבית כלל, הָא בִּיצֵד יִתְקַיְּמוּ שְׁנֵי הַכְּתוּבִים, שהרי
 6 צריך לעמוד בפתח אך אסור לו לעמוד תחת המשקוף שמעל הפתח.
 7 עֹמֵד בְּצֵד הַמַּשְׁקוּף וּמִסְגֵּר. וּמִיָּזִין שֶׁאֵם עֵבֶר וְהִלְךְ לְתוֹךְ בֵּיתוֹ
 8 וְהִסְגִּיר, או שְׁעָמַד בְּתוֹךְ הַבַּיִת - תחת המשקוף וְהִסְגִּיר, שֶׁהִסְגִּירוֹ

9 מוֹסְגֵר בדיעבד, תִּלְמוּד לֹמַר 'וְהִסְגִּיר אֶת הַבַּיִת' שמשמעותו
 10 לרבות שהסגר חל מִכָּל מְקוֹם. והרי באופן שהלך הכהן לביתו
 11 והסגיר בודאי לא ראה אם נחסר בינתיים הנגע או לא, ואף על פי כן
 12 בדיעבד הסגרו מוסגר, בהכרח שמעמידים את הנגע על חזקתו,
 13 ותולים שלא נשתנה. ושלא כדברי רב אחא בר יעקב.
 14 מתרצת הגמרא את שיטת רב אחא בר יעקב: וְרַב אֶהָא בְרַ יַעֲקֹב
 15 יעמיד את הברייתא,

המשך ביאור למסכת חולין ליום שישי עמ' א

1 רבי, אֵילִימָא אֲשֶׁפָּה שְׁבִשׁוּק, הָא אֲמַרְתָּ דְּכוּלֵי עֲלָמָא לֹא פְּלִיגִי
 2 דְּאִסוּר, ואילו מדברי רבי נראה שנחלקו בכך והכריע כדברי רבי
 3 יהודה באופן זה. אֵלָא לֹא פְּשִׁיטָא שְׁכוּנַת רַבִּי לְאוּפֵן שְׁמִצָּאָם
 4 בְּאֲשֶׁפָּה שְׁבִבַיִת, שבה נחלקו התנאים כמו שנתבאר, והכריע רבי
 5 כדברי רבי יהודה האוסר זוה. אך לביאור זה יקשה, אֵימָא - אמור
 6 את הַסִּיפָא של דברי רבי, שאמר וְנִרְאִין דְּרַבִּי רַבִּי הִנֵּינָא בְּנֹו שֶׁל
 7 רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי בְּאוּפֵן שְׁמִצָּאָן בְּבֵית, ויש לדון, מֵאֵי בֵּית - לאיזה
 8 מקום בבית כוונת רבי, אֵילִימָא בֵּית מַמְשֵׁ, במקומות שמניחים שם

9 את המאכלים הכשרים, הָאֲמַרְתָּ דְּכוּלֵי עֲלָמָא לֹא פְּלִיגִי דְּעָרִי,
 10 ואילו מדברי רבי נראה שחלוקים הם בכך ומכריע הוא כדברי רבי
 11 חנינא המתיר. אֵלָא פְּשִׁיטָא שְׁכוּנַת רַבִּי לְאוּפֵן שְׁמִצָּאָם בְּאֲשֶׁפָּה
 12 שְׁבִבַיִת, שבה נחלקו התנאים כמו שנתבאר, והכריע רבי שנראה
 13 כדברי רבי חנינא המתיר. ואם כן קָשְׁיָא דְּרַבִּי אֲדָרְבִּי - יש להקשות
 14 סתירה בדברי רבי, שברישא אמר שבאשפה שבבית נראים דברי רבי
 15 יהודה האוסר, ואילו בסיפא אמר על אותו אופן שנראים דברי רבי
 16 חנינא המתיר.
 17

המשך ביאור למסכת חולין ליום שבת קודש עמ' א

1 כוכבים ותיאסר בהנאה. ובהכרח המשנה נשנית שלא כדעתו.
 2 רַבִּי אֲמִי אָמַר, לא דבר זה דייקו האמוראים מהמשנה, שאינה כדעת
 3 רבי אליעזר, שדבר זה מובן מהמשנה בפשיטות, ממה שאמרה
 4 ששחיטתו נבילה ולא אמרה שאסורה בהנאה, ומה שהוצרכו לדייק
 5 מהמשנה, הֵבִי קֶהְנִי - כך יש לדייק ממנה, ממה ששינוי במשנה
 6 שְׁחִיטַת עֹבֵד בּוֹכְבִים נְבִלָה, משמע הָא דְּמִין - אבל שחיטת מין,
 7 דהיינו אדם האדוק בעבודת כוכבים, וכגון כומר לעבודה זרה, אף אם
 8 ישראל הוא, סתם שחיטתו היא לְעִבּוּד בּוֹכְבִים ואסורה אף
 9 בהנאה. מאחר שיש לדייק כך מהמשנה, תִּנְיָנָא לְהָא דְּתַנּוּ רַבְּנָן -

1 יש להביא ממשנתנו סיוע למה ששינוי בברייתא, שְׁחִיטַת מִין -
 11 ישראל האדוק בעבודת כוכבים, היא לְעִבּוּד בּוֹכְבִים ואסורה
 12 בהנאה, ופִּתְוֹן של המין אסורה באכילה כדן פַּת בּוּרְתִי, ויִנּוּ אסור
 13 בהנאה כדן יִין גָּבֵךְ - יין שנתנסך לעבודה זרה, וכן סְפָרִיין - תורה
 14 נביאים וכתובים שכתבם המין, ישרפו כדן סְפָרִי קוֹסְמִין - כספרי
 15 כישוף של נביאי הבעל, לפי שכותבם לשם עבודת כוכבים, וכן
 16 פִּירוּתֵי מוֹחֲזָקִים כְּמִבְּלִין - שודאי אינם מעושרים, ואינם כסתם
 17 פירות עם הארץ שאינם אלא 'דמאי', כלומר, ספק מעושרים. וְיִשׁ
 18 אוֹמְרִים, שאף

אגרות קודש

ב"ה, ה' תמוז, תשי"ח

ברוקליון.

שלום וברכה!

במענה למכתבו מז"ך סיון במ"ש אודות ביהכ"נ החדש בקשר עם הקייטנא.

כנראה שלא נודע להם מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר למנהלי ביהכ"נ במאנטרעאל, על אשר סרבו לעשות שם מסיבות שבת, והלבישו הענין בקדושת ביהכ"נ וכויו

ויהי רצון שכיון שממשמשים ובאים ימי י"ב וי"ג תמוז שהי' נצחון למעלה מדרך הטבע, הנה סו"ס ינוצחו ויתבטלו כל העניינים המפריעים להנהלת כפר חב"ד מתאים לכוונת מייסדו ומנהלו הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר ויעשה זה בחסד וברחמים ומתוך הרחבה אמיתית ובאופן דמוסיף והולך מוסיף ואור עד אשר לילה כיום יאיר.

בברכה לבשו"ט בכהני"ל.